

ΚΟΝΤΕΪΩ

ΚΟΝΤΕΪΩ, ρ. [<μσν. κοντεύω <επίρρ. κοντά + κατάλ. -εύω]. **1.** πλησιάζω, θέλω λίγο ακόμα: «κοντεύουμε να φτάσουμε στη Θεσσαλονίκη;». (Λαϊκό τραγούδι: σε πήραν απ' τα χέρια μου, **κοντεύει** κι άλλος χρόνος και τη ζωή μου μαύρισε της μοναξιάς ο πόνος). **2.** είμαι πολύ κοντά σε κάποιο όριο: «κοντεύω να βγω στη σύνταξη». (Λαϊκό τραγούδι: δε θέλω τα ματάκια σου να τα κουράζεις, γιατί γι' αυτό πονώ, μου έχεις την καρδούλα μου κομμάτια, **κοντεύω** να χαθώ).

- **κόντεψα** να πάθω έμφραγμα ή **κόντεψε** να πάθω έμφραγμα, βλ. λ. [έμφραγμα](#).

- **κόντεψα** να τα τινάξω ή **κόντεψε** να τα τινάξω, **α.** κινδύνεψα πολύ, λίγο έλειψε να πεθάνω, να σκοτωθώ: «κάποια στιγμή πάνω στην εγχείριση κόντεψε να τα τινάξω || έπεσα με τ' αυτοκίνητο πάνω στην κολόνα και κόντεψα να τα τινάξω». **β.** φοβήθηκα, τρόμαξα πάρα πολύ: «τον είδα ξαφνικά μπροστά μου μέσα στη νύχτα και κόντεψε να τα τινάξω».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας